

[Førmanden.]

der punkterne 3 og 4 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om invalidepension. (Decentralisering m. v.).

(Lovforslag nr. 214. Fremsat 29/4 75).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Ændringer vedrørende dispensationsenkepension, ophævelse af bestemmelserne om hjælp til enker m. v.).

(Lovforslag nr. 215. Fremsat 29/4 75).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Tastesen (S):

De tre lovforslag om ændringer i invalidepensionsloven, folkepensionsloven og enkepensionsloven, som er fremlagt til behandling i dag, må ses som en helhed, idet de hovedsagelig drejer sig om at overføre arbejdet med tilkendelse af førtidige pensioner, dvs. invalidepension, enkepension og førtidig folkepension, fra centrale organer til lokale revaliderings- og pensionsnævne.

Lovforslagene er et led i de reformer, som finder sted på hele det sociale område, og som i sin tid blev foreslået i socialreformkommissionens første betænkning.

Forudsætningerne for decentralisering af pensionssagerne er for så vidt allerede tilvejebragt ved, at det i loven om styrelsen af visse sociale og sundhedsmæssige anliggender er bestemt, at der i hvert amt skal ned sættes et revaliderings- og pensionsnævn, der skal træffe afgørelse i en række sager, i det omfang disse ved lovgivningen bliver henlagt til nævnene.

Som det første skridt i retning af at henlægge opgaver til disse nævn er det ved bistandsloven fastsat, at nævnene skal træffe afgørelse i sager om ydelse af varig forhøjet hjælp og støtte til forskellige andre formål. Dette forhold, at nævnene skal tage stilling til en række sociale problemer vedrørende hjælp efter bistandsloven til enkeltpersoner, gør det til en nærliggende tanke også at lade nævnene træffe afgørelse i sager om tilkendelse af pension.

Med henblik på at undersøge mulighederne for at overdrage sådanne sager til lokale organer har der været nedsat en særlig ar-

bejdsgruppe, som i to betænkninger, der er omdelt her i folketinget, har fremsat en række forslag om, hvilke sagsområder der kan lægges ud, og om den nærmere fremgangsmåde ved sagsbehandlingen i primærkommunerne og i socialcentre. Sideløbende med gruppens arbejde har der desuden i en række kommuner været gennemført forsøgsordninger. På grundlag heraf har arbejdsgruppen i en afsluttende betænkning fremsat forslag om den nærmere afgrænsning af opgaverne mellem primærkommunerne og socialcentre.

Efter lovforslagene bliver det fra den 1. april 1976, dvs. samtidig med bistandslovens ikrafttræden — lad os straks slå det fast — de sociale udvalgs opgave at forberede pensionssagerne så grundigt som overhovedet muligt. Det er herefter revaliderings- og pensionsnævnet, der på grundlag af en indstilling fra det sociale udvalg skal træffe afgørelsen. Vægten i sagsforberedelsen er hermed som noget afgørende nyt lagt over i de sociale udvalg. Det er min opfattelse, at netop det sociale udvalg har de bedst tænkelige forudsætninger for at vurdere den enkeltes situation og tage alle forhold i betragtning. Det sociale udvalg vil i almindelighed kende pensionsansøgerne i forvejen og vil være i stand til at engagere både ansøgeren, hans læge og eventuelt andre, der kender ansøgerens samlede situation. Dette vil i hvert fald være tilfældet, hvis man lever op til de intentioner, som lægges frem i bistandsloven. Det er ligeledes min opfattelse, at den meget grundige sagsforberedelse i primærkommunen vil gøre den nødvendige behandling af sagerne i revaliderings- og pensionsnævnene hurtigere og mere smidig.

Det er sikkert ikke ukendt for de fleste, at der gennem årene har været stærk kritik af den langsomme sagsbehandling i invalideforsikringsretten. Jeg mener ikke, man kan skyde skylden herfor på retten, som har skullet behandle sager for hele landet. Tilmed har mange af de til retten indsendte sager ikke været tilstrækkeligt oplyst, med den følge at retten har skullet sætte et tungt apparat i gang for at få sagerne yderligere belyst både lægeligt og socialt. Den individuelle sagsbehandling, som disse sager ofte opfordrer til, har der kun i mindre omfang været mulighed for.

Forslagene medfører som en konsekvens,